

РЕШЕНИЕ

№ 3915

гр. София, 15.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Христо Минев

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **6278** по описа за **2020** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК.

Образувано е по повод касационна жалба,вх.№20351 от 06.07.2020 г. по описа на Административен съд – София град и вх.№1030132 от 23.06.2020г. по описа на Софийски районен съд,подадена от юрк. В.П. срещу решение от 09.06.2020г., постановено по НАХД №6159/2020г. по описа на СРС,НО,108–ми състав,с което е отменена Заповед №3384зз-575/20.05.2020г.,издадена от Д. И. Ч.,заемащ длъжността „ инспектор” при 09 РУ–СДВР,за задържане на лице на основание чл. 72, ал.1, т. 1 от ЗМВР.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба, с която се иска касационната инстанция да отмени решението на СРС, като постановено при съществени нарушения на процесуалния и неправилно приложение на материалния закон.

Ответникът, редовно призован,представява се от адв. Ч., която изразява становище за неоснователността на касационната жалба.Депозира списък с разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за основателност

на касационната жалба.

Касационната жалба е подадена от активно легитимирана страна, в срока по [чл. 211 АПК](#) и е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна, поради следните съображения:

С обжалваното решение първоинстанционният съд, е бил сезиран с жалба против Заповед за задържане на лице с рег.№3384зз-575/20.05.2020г. на полицейски орган при 09 РУ-СДВР, с която Е. П. Б. е задържан за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на 09 РУ-СДВР.

Районният съд е приел, че следва да се произнесе по жалбата срещу заповедта за задържане на лице в закрито заседание. За да отмени заповедта, СРС е приел, че от събраните по делото доказателства не се установяват данни за извършено от лицето Е. Б. престъпление, поради което не са изпълнени предпоставките за приложение на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, изложени са подробни мотиви.

Настоящият състав приема, че обжалваното решение на СРС е постановеното при допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила и следва да бъде отменено поради следните обстоятелства.

Първоинстанционният съд изрично в решението си е посочил, че следва да се произнесе по жалбата в закрито заседание. Съдът се е позовал на чл.128 и чл.132 АПК, като е приел, че само административните съдилища и Върховният административен съд правораздават по неговите процесуални правила. СРС е изложил мотиви, че след като районният съд не е сред посочените съдилища и след като със заповедта е наложена ПАМ по чл.22 от Закона за административните нарушения и наказания, то по аргумент от чл.84 ЗАНН следва да приложи най-близкия възможен процесуален ред за разглеждането на жалбата, предвиден в Наказателно-процесуалния кодекс. Съдът е направил аналогия с реда за разглеждане на жалби срещу замените на мерки за неотклонение по чл.64 от НПК, като е изложил подробни мотиви защо приема този процесуален ред на разглеждане на процесната жалба.

Независимо от изложените подробни аргументи от СРС за разглеждане на делото в закрито съдебно заседание, същите не се споделят от касационният състав поради следното.

Нормата на чл.72, ал.4 ЗМВР гласи, че задържаното лице има право да обжалва законността на задържането пред районния съд по седалище на органа; съдът се произнася по жалбата незабавно, като решението му подлежи на касационно обжалване по реда АПК пред съответния административен съд. Разпоредбата не посочва процесуалният ред, по който съдът следва да разгледа жалбата - в открито или в закрито заседание. Безспорно е налице е законова празнота, която съгласно чл.46, ал.2 от Закона за нормативните актове следва да се преодолее, като за неуредения случай се приложат други разпоредби, които се отнасят до подобни случаи, стига това да отговаря на целта на акта. Следва да се отбележи, че преди изменението на разпоредбите на чл.72, ал.4 ЗМВР /ДВ, бр.77 от 2018г., в сила от

1.01.2019г./, жалбите срещу процесните заповеди се разглеждаха от административните съдилища по реда на АПК в открито с.з. Изменението на закона не внесе разлика в същността на съдебното оспорване, а само промени подсъдността му. Настоящият състав не споделя мотивите на СРС за приложимост на реда по НПК, основани на препращането по чл.84 ЗАНН. Това е така, защото препращането се отнася само за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, а в случая задържането на лицето е постановено със заповед. В нея законодателят изрично е предвидил ПАМ да се налагат със заповеди, като оспорване на същите е именно по реда на АПК.

ПАМ са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс. Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал.1 от АПК, съдебното производство се провежда с участието на оспорващия и на органа, издал административния акт. Това са абсолютно задължителните две страни, които съдят, с оглед на чл.154, ал.1 от АПК, е длъжен да конституира. Без участието на надлежните страни съдебното производство не може да постигне исканата защита, не може да разреши ефективно правния спор. Тъй като в производството по чл.145 и сл. от АПК оспорващият търси защита срещу индивидуален административен акт, т. е. срещу едностранно властническо волеизявление на държавен орган по смисъла на § 1 АПК, законодателят е определил, че това е органът, издал акта. На съда законодателят е възложил задължението да установи във всеки конкретен случай, кой е органът, издал акта, и да го конституира като ответник. В допълнение, следва да бъде посочено също, че носител на властническото правомощие да наложи принудителна административна мярка по чл.72 от ЗМВР е лицето - служител при 09 РУ- СДВР, което въз основа на валидно правоотношение заема длъжността "инспектор" в управление. Ответник в съдебното административно производство е самият орган, заемащ конкретната длъжност, а не полицейското управление. В случая, видно от призовките, като страна - ответник по делото е посочено 09-РУ-СДВР, а издателят на заповедта – Д. И. Ч. не е призован и уведомяван, че издадената от него заповед е била обжалвана. В случая, СРС е следвало разгледа делото в о.с.з. и да конституира като ответник именно органът, издал оспорената принудителна административна мярка.

Налага се изводът, че като е разгледал жалбата в закрито заседание вместо в открито, Софийският районен съд е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила, довело до ограничаване правото на защита на страните в процеса. Това налага съдебният акт да бъде отменен и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на СРС.

При новото разглеждане съдът следва да се произнесе и по въпроса за разносните пред настоящата инстанция с оглед разпоредбата на чл. 226, ал. 3 от АПК, като в съдебният си акт състава на съдът следва да се съобрази с разпоредбите на чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата във връзка чл.8, ал.2, т.3 от Наредба №1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения по повод представеното

пълномощно от адв. Ч..

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал.2, предложение 2 от АПК, Административен съд София – град, ХІІІ – ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение от 09.06.2020г.,постановено по НАХД №6159/2020г. по описа на СРС,НО,108–ми състав,с което е отменена Заповед №3384зз-575/20.05.2020г., издадена от Д. И. Ч., заемащ длъжността „инспектор” при 09 РУ – СДВР, за задържане на лице на основание чл. 72, ал.1, т. 1 от ЗМВР.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.